

RIK RENCKENS

Zonnebloemen voor de doden en de levenden

Vier jaar geleden, in juli 2014: de ramp met de MH17.
Een Boeing 777, onderweg van Amsterdam naar Kuala Lumpur,
werd neergeschoten boven het oosten van Oekraïne.
Alle 298 inzittenden kwamen om.
Je ziet misschien de beelden nog voor je:
bagagekoffers en kleren verspreid over een veld,
met daartussen ook poppen en speelgoed van kinderen;
daarna de aankomst van de stoffelijke resten,
op het vliegveld van Eindhoven,
en de lange rouwstoet naar Hilversum,
waar de identificatie plaatsvond van de 196 Nederlandse doden.

De nabestaanden waren eerst in shock.
Als de dood zo onverwacht komt, ben je daar niet klaar voor.
Je sterft dan een tijdje:
je kan niet meer doordacht handelen,
je gaat maar mee met wat anderen voor je regelen.
Gelukkig was er toen een collectieve rouw:
een kerkgebouw dat een maand lang open was
met een priester en vrijwilligers om mensen op te vangen,
en daarna een stille tocht met herdenking
zowel in Hilversum als in Amsterdam,
met meelevens en deelname van scholen en werkplaatsen,
sportclubs en verenigingen, en vele andere groepen.

In Hilversum kwam er een monument,
een monument met zonnebloemen.
De zaden daarvan kwamen uit het veld
waar de brokstukken van het vliegtuig neervielen.
De zaadjes zijn ook uitgedeeld.
De bloeiende bloemen zijn nu een symbool geworden
van het immense verdriet, maar ook van het nieuwe leven.
Het helpt nabestaanden om het leven weer op te pakken.
Sommigen hebben zelfs een stop gemaakt,
hun druk werk opgezegd en hun leven veranderd.

Als wij in deze tijd naar de begraafplaatsen gaan
van onze familieleden en vrienden,
mogen de bloemen die wij dan plaatsen,
ook een teken zijn van het nieuwe leven:
de doden blijven ons uitnodigen om stil te staan
niet alleen bij hen, maar ook bij onze manier van leven.

*(Het verhaal over de MH17 staat uitgewerkt in de bundel
'Over leven na de dood',
een uitgave van Halewijn/Adveniat, 2018)*